

Пратећи есенесовско-медијску одисеју под радним насловом „Хоће ли пасти Небојша Стефановић?“ као први закључак се намеће чињеница да се лакше Тито ослободио Александра Ранковића него што ће Александар Вучић склонити са груди актуелног министра одбране и једног од најоданијих партијских слуга на које га је пре неколико година онако очински привио. Под условом да то заиста жели, хоће, може или сме.

У четвороуглу ових глагола одиграва се сва драма на линији Вучић- Стефановић , плус чаршија и медији који се убише од прогноза, тумачења, анализирања, претпоставки, поузданих и мање поузданих сазнања – још само астролози нису консултовани, али је питање дана када ће се и они огласити са закључком како Вучић чека да ретроградни Меркур изађе из сенке па да крене у тај епохални коначни обрачун са Небојшом из Београда који је, у међувремену, добио још један, много мање питак надимак.

И ако сукоб заиста постоји (истина из њихових односа дуже време бије приметна хладноћа) нико поуздано не зна где је то зрно раздора „клицу заметнуло“, у шта је тачно у међувремену израсло и да ли се његов бршљан подједнако јако обавија око вратова обојице, чинећи их блиским и нераздвојивим у непријатељству, него што их је зближавала некадашња љубав и поверење.

Могло би се рећи да је доктор Нешино потенцијално „одметништво“ кренуло од тренутка када му је Вучић у руке предао контролу служби безбедности и министарство полиције, а онда су дошле афере са Крушиком, Јовањицом, мистериозном Дијаном Хркаловић , прекоманде Стефановића из полиције у војску, све до фамозног прислушкивања Вучића и породице, али све је то само далеки ехо нечег дубљег и много компликованијег унутар напредњачког ганга. Нечег што би, очигледно је, могло да распара и страначку и режимску и њихову личну чарапу и чију цену расплета још нису прецизно утврдили ни један ни други, па се тај њихов „сукоб“ развучи као турска серија без да сценаристи уопште имају синопсис последње епизоде и коначног расплета.

